

KINO ŚWIAT

przedstawia

film w reżyserii Pablo Larraína

JACKIE

W kinach od 3 lutego 2017

Czas trwania: 95 min

Produkcja: USA, Chile 2016

Dystrybucja w Polsce: Kino Świat Sp. z o.o.

ul. Belwederska 20/22, 00-762 Warszawa, tel. (22) 840-68-01

PR: Małgorzata Borychowska – malgorzata.borychowska@kinoswiat.pl;

Tomasz Jawor – tomasz.jawor@kinoswiat.pl;

Materiały prasowe: <http://kinoswiat.pl/biuro-prasowe> **hasło:** kino

OBSADA

JACQUELINE „JACKIE” KENNEDY – **NATALIE PORTMAN**

ROBERT „BOBBY” KENNEDY – **PETER SARSGAARD**

PAMELA TURNURE – **GRETA GERWIG**

DZIENNIKARZ – **BILLY CRUDUP**

KSIĄDZ – **JOHN HURT**

JOHN F. KENNEDY – **CASPAR PHILLIPSON**

LADYBIRD JOHNSON – **BETH GRANT**

BILL WALTON – **RICHARD E. GRANT**

LYNDON B. JOHNSON – **JOHN CARROLL LYNCH**

MARRY B. GALLAGHER – **SARA VERHAGEN**

ETHEL KENNEDY – **JULIE JUDD**

O'BRIEN – **COREY JOHNSON**

CLINT HILL – **DAVID CAVES**

TWÓRCY FILMU

REŻYSERIA – PABLO LARRAÍN

SCENARIUSZ – NOAH OPPENHEIM

ZDJĘCIA – STÉPHANE FONTAINE

MUZYKA – MICA LEVI

SCENOGRAFIA – JEAN RABASSE

KOSTIUMY – MADLEINE FONTAINE

MONTAŻ – SEBASTIÁN SEPÚLVEDA

PRODUCENCI – ARI HANDEL, DARREN ARONOFSKY, MICKEY LIDDELL, SCOTT FRANKLIN, JUAN DE DIOS LARRAÍN

PRODUCENCI WYKONAWCZY – WEI HAN, JAYNE HONG

KRÓTKO O FILMIE

Nominowany do Oscara Darren Aronofsky przedstawia kulisy jednego z najbardziej wstrząsających momentów w dziejach Ameryki – zabójstwa JFK, widzianego oczami Pierwszej Damy – Jacqueline Bouvier Kennedy (Natalie Portman). Wyprodukowany przez twórcę „Requiem dla snu” i „Czarnego łabędzia” obraz to poruszająca historia kobiety – ikony, uosobienia klasy, stylu i szyku. Postaci równie inspirującej, co tajemniczej. Uznawany za poważnego kandydata do Oscarów film wyreżyserował Pablo Larraín – zdobywca Srebrnego Niedźwiedzia na MFF w Berlinie (za „El Club”). Oklaskiwana przez widzów i krytyków „Jackie” otrzymała nagrodę za Najlepszy Scenariusz na MFF w Wenecji. Zaś brawurowy występ Natalie Portman przyniósł aktorce nominacje do Złotego Globu oraz prestiżowych nagród Independent Spirit i Gotham Award.

Jacqueline Bouvier Kennedy ma 34 lata, kiedy jej mąż zostaje wybrany na Prezydenta Stanów Zjednoczonych. Elegancka i stylowa, od razu staje się globalną ikoną, jedną z najbardziej znanych kobiet na świecie. Jej intuicja i smak w kwestiach mody, sztuki i wystroju wnętrz są powszechnie podziwiane. Jednak 22 listopada 1963 roku poukładane życie Pierwszej Damy rozsypuje się na kawałki. Podczas wyborczej podróży do Dallas, ginie John F. Kennedy, a pogrążona w żałobie Jacqueline, na pokładzie Air Force One, powraca do Waszyngtonu. Mierząc się z tragedią, postanawia kontynuować dzieło męża. W ciągu kilku dni nie tylko dopisze triumfalny koniec do mitu JFK, ale też ugruntuje legendę, której na imię... Jackie.

PRASA O FILMIE

Elektryzujący

Associated Press

Niezwykły

Hollywood Reporter

Nie do zapomnienia. Jeden z najlepszych filmów tego roku.

Rollingstone

Wspaniały i pełen emocji

IGN Movies

Niezwykły portret najsłynniejszej Pierwszej Damy świata

Variety

Pewny kandydat do Oscarów

London Evening Standard

Dla Natalie Portman „Jackie” to osiągnięcie na miarę „Czarnego łabędzia”

New York Daily News

W walce o Oscary Natalie Portman właśnie wysunęła się na prowadzenie

JoBlo

Imponująca kreacja aktorska

Collider

Gwarantuje dreszcz emocji

New Yorker

Inspirujące kinowe doświadczenie

ComingSoon

Stylowa i niezwykle inteligentna próba uczłowieczenia legendy

Screen International

FESTIWALE I NAGRODY

Oklaskiwana przez widzów i krytyków „Jackie” ma już na koncie 30 prestiżowych nagród i ponad 100 nominacji.

Wśród nich znalazły się, m.in:

MFF w Wenecji – udział w konkursie głównym

| Nagroda za Najlepszy Scenariusz dla Noaha Oppenheima

| Nagroda dla Najlepszej Aktorki dla Natalie Portman

MFF w Toronto -

| Nagroda Platform Prize dla Pablo Larraína

MFF w Palm Springs

| Nagroda dla Najlepszej Aktorki – Natalie Portman

Złote Globy 2017

| Nominacja dla Najlepszej Aktorki Dramatycznej

BAFTA 2017

| Nominacja dla Najlepszej Aktorki – Natalie Portman

| Nominacja za Najlepsze Kostiumy – Madeline Fontaine

| Nominacja dla Najlepszej Muzyki – Mica Levi

PABLO LARRAÍN: OD REŻYSERA

We wszystkich relacjach z zamachu na prezydenta Johna F. Kennedy’ego czytamy, że jego żona Jacqueline Kennedy siedziała obok niego. Ale jak to „obok niego...”? Bardzo mnie to zastanowiło. Co musiała wtedy czuć? Jak dotąd udało nam się ustalić wszelkie możliwe szczegóły tego zamachu, ale czy wiemy cokolwiek o emocjach pierwszej damy? A gdybyśmy tak mogli przyjrzeć się jej, na oczach całego świata tonącej w bezbrzeżnym smutku? Jej – pocieszającej dzieci, którym nagle zawalił się świat. Jackie jakie pierwsza dama Ameryki była królową, która w jednej chwili straciła i tron, i męża.

Jackie Kennedy była jedną z najczęściej fotografowanych kobiet XX wieku, a jednak wciąż mało o niej wiemy. Stylowa, wyrafinowana, inspirująca. Bardzo chroniła swoją prywatność, stając się jedną z najbardziej tajemniczych postaci naszych czasów. Lubię myśleć, że nigdy nie dowiemy się, jaka była naprawdę. Jaki błysk pojawiał się w jej oku, gdy kogoś poznawała, jaki zapach unosił się w pomieszczeniu, do którego wchodziła. Pasjonujące jest szukanie prawdziwego obrazu Jackie w tym, co po niej pozostało – zdjęciach, miejscach, pomysłach, ludziach. To okruszki pamięci, z których powstał ten film.

Mimo że John F. Kennedy został Prezydentem w młodym wieku, udało mu się sporo osiągnąć. Gdy zginął, nieprzytomna z rozpaczy Jackie wiedziała, że ktoś musi zadbać, by nigdy nie zapomniano o tym, czego dokonał jej mąż. W zaledwie kilka dni zmieniła go ze zwykłego polityka w symbol. Dzięki niej stał się legendą. Gdy tego dokonała, sama stała się ikoną, o której świat od tej pory mówił tylko za pomocą jej pierwszego imienia ...*Jackie*.

NATALIE PORTMAN ODSŁANIA TWARZ AMERYKAŃSKIEJ IKONY

Najważniejszą częścią „Jackie” jest niepokojąca, pełna drżących emocji rola Natalie Portman. Dzięki aktorce zyskujemy dostęp do wewnętrznego świata Jackie Kennedy i widzimy ją w jej najtrudniejszych, najbardziej intymnych i przełomowych chwilach. Portman przez mistrzowsko wymyślone i zagrane detale pokazuje, że pod postacią wykreowaną na potrzeby dziennikarzy i publiczności kryje się delikatny i kruchy człowiek. Trzeba podkreślić, że jest to rola, do której większość aktorów podeszłaby z niepewnością, czy w ogóle da się ją dobrze zagrać, w końcu Jackie Kennedy od dekad utrzymuje się na liście Najbardziej Podziwianych Amerykańskich Kobiet Wszech Czasów. Podobnie jak Abigail Adams i Eleonora Roosevelt była Pierwszą Damą, której udało się uchwycić ducha czasu i jednocześnie stać się jego symbolem. Była też pełna sprzeczności. Zafascynowana literaturą francuską, miała w sobie godność i dostojeństwo doskonale wykształconej arystokratki, a przy tym wyznaczała trendy

w modzie. Robiła wrażenie skromnej, hołdującej tradycyjnym wartościom kobiety, a zarazem była pożądana przez nowoczesne medium, czyli telewizję. Miała zaledwie 31 lat, kiedy John F. Kennedy został zaprzysiężony na prezydenta Stanów Zjednoczonych. Jej młodość i świeżość doskonale rymowała się z wszechobecną nadzieją na zmiany i wiarą w lepszy świat, nie pasowała zaś do żałobnej czerni, jaką wkrótce miała przybrać.

A jednak opuściła Biały Dom samotnie, trzymając za ręce pozbawione ojca dzieci. Napędzało ją wówczas tylko jedno pragnienie – aby unieśmiertelnić dziedzictwo męża, a jego samego zamienić w legendę. Postanowiła, że orszak pogrzebowy Johna F. Kennedy’ego będzie wzorowany na tym, który ruszył wiek wcześniej za trumną Abrahama Lincolna; że ciało prezydenta spocznie na cmentarzu Arlington, a przy nagrobku zapłonie wieczny ogień, wzorowany na tym, który zobaczyła w młodości przy paryskim Grobie Nieznanego Żołnierza. Ceremonia nie tylko przypieczętowała spuściznę Johna F. Kennedy’ego, ale i samej Jackie, która stała się tamtego dnia symbolem godności i siły ducha wobec najtrudniejszych okoliczności.

Pablo Larraín nie wyobrażał sobie w roli Jackie żadnej innej aktorki. Nie przejmował się tym, że Portman w niewielkim tylko stopniu jest podobna do byłej Pierwszej Damy, bo interesowało go co innego: „Natalie ma w sobie coś, co jest niezbędne w sztuce, nie tylko aktorskiej: tajemnicę. I jeśli miałbym wskazać najbardziej tajemniczą kobietę XX wieku, byłaby nią z pewnością Jackie Kennedy. Poza tym Natalie ma w sobie podobny rodzaj elegancji, wyrafinowania, inteligencji i wrażliwości na sztukę. Ale jak mówię, najważniejsza była otaczająca ją aura tajemnicy. Gdy patrzymy na nią na ekranie, widzimy, że dużo myśli i dużo przeżywa, a ta niejednoznaczność i głębia jest dla mnie esencją kina. Rolę Jackie można zagrać powierzchownie, tylko w oparciu o jej publiczny wizerunek, ale wiedziałem, że Natalie wejdzie mocno pod skórę swojej postaci. Pokazuje, jak jej bohaterka cierpi i to cierpienie jednocześnie powstrzymuje; jak nosi w sobie ból całego narodu, oplakującego swojego prezydenta”.

Filmografia Portman jest pełna odważnych, zniuansowanych ról – by wymienić choćby tę nagrodzoną Oscarem w „Czarnym łabędziu” Darrena Aronofsky’ego, czy uhonorowaną Złotym Globem w „Bliżej” Mike’a Nicholasa, lub królową Padme Amidale, która zagrała w cyklu „Gwiezdne wojny”.

Portman wiedziała, że rola w „Jackie” będzie największym wyzwaniem jej kariery i że spoczywa na niej ogromna odpowiedzialność, wszak jej bohaterka zajmuje poczesne miejsce w historii. Bez oporów zaufała scenarzystom i była zachwycona pomysłem, że głównym tematem filmu będą emocje Jackie, tak mało znane publiczności. Od razu spodobało jej się też, że jej bohaterka w obliczu ogromnej osobistej tragedii potrafiła zachować nerwy ze stali i zająć się tym, co było w tamtej chwili politycznie i historycznie najważniejsze.

„Noah Oppenheim napisał scenariusz w bardzo inteligentny sposób – wybrał jeden, krótki i do tego niezwykle dramatyczny okres z życia Jackie i pokazał zarówno jej prywatne cierpienie, jak i pełną godności postawę, jaką zaprezentowała wówczas światu.” mówi Natalie Portman. „Wszyscy znamy ten wizerunek, tę idealną fasadę i bardzo się cieszę, że mogliśmy wreszcie pokazać prawdziwą kobietę, która za nią się chowała.” dodaje aktorka.

Aby zdjąć maskę, jaką nosiła jej bohaterka, Natalie musiała bliżej poznać obie twarze Jackie – tę publiczną i tę prywatną. Nie było to proste. „Jackie rzadko okazywała emocje, i nad tą jej cechą pochylił się z Pablo” mówi Portman. I dodaje: „Ponieważ na dobrą sprawę niewiele o jej uczuciach wiedzieliśmy, byliśmy otwarci na każdy pomysł, który przychodził

każdemu z nas do głowy. Dla mnie to była niezwykła podróż – przecież Jackie przeżyła coś niebywale koszmarnego i naprawdę mogła na wiele sposobów zareagować”.

Pogrążona w rozpacz Jackie obrała za cel uczynienie jej męża symbolem amerykańskich wartości. „Była doskonale wykształcona, uwielbiała historię, więc świetnie wiedziała, jak ważne jest stworzenie właściwej narracji o życiu męża, bo to właśnie ona przetrwa pokolenia. Podziwiam, że była jednocześnie w stanie nadawać ton rozmowom i opowieściom o Johnie i nie dać się zalać żałobie”, opowiada Portman.

Przygotowania do roli były intensywne. Aktorka zanurzyła się w niezliczonych artykułach, biografiach, kronikach filmowych, także tych opublikowanych dopiero po śmierci Jackie. Wiedziała, że w pewnym momencie będzie musiała odsunąć na bok te wszystkie informacje i zbudować rolę po swojemu. „Muszę przyznać, że bałam się zagrać tę postać, bo wszyscy znają ją od stóp do głów – od sposobu chodzenia po sposób mówienia. Z drugiej strony miałam naprawdę dużo materiałów archiwalnych, z których mogłam podpatrzeć te wszystkie elementy.” – wspomina Portman.

Jackie udzieliła po śmierci męża dwóch wywiadów – dziennikarzowi magazynu „Life” oraz historykowi Arthurowi M. Schlesingerowi Jr. Ta ostatnia rozmowa była nagrywana i trwała osiem godzin. Była Pierwsza Dama nigdy później nie wracała do tamtego okresu w swoim życiu. Jackie mocno zredagowała nagrany wywiad, co z kolei bardzo zaniepokoiło Natalie Portman.

Portman: „Analizowanie brakujących fragmentów było pomocne. Co wycięła i dlaczego? Czy powiedziała za dużo? Informacja o istnieniu „braków”, uruchomiła naszą wyobraźnię. Ponieważ nie ocalał żaden dowód tego, co Jackie powiedziała i usunęła, mogliśmy do woli fantazjować, co to było”.

Dla Portman pomocne było też to, że doskonale rozumiała, jak wygląda życie w świetle reflektorów. Jackie powiedziała dziennikarzowi „Life”, że przechodzenie żałoby wspólnie z całą Ameryką zamiast zmniejszać, zwiększało jej cierpienie. „Musiała zachować spokój i godność w niewyobrażalnie trudnych momentach”, wyjaśnia aktorka.

Dużym wyzwaniem dla aktorki była praca nad charakterystycznym sposobem mówienia Jackie. „Ona miała niezwykły głos, który faktycznie brzmi jak z innej epoki.” – opowiada Portman. „Należała do zmysłowych kobiet mówiących na przydechu, trzepoczących rzęsami. Jej akcent był bardzo wytworny, ale miał naleciałości akcentu nowojorskiego i brytyjskiego. Dialekt Jackie był naprawdę niepowtarzalny, nikt nie mówił tak, jak ona. Kiedy Pablo usłyszał mnie pierwszy raz na planie, był chyba trochę przerażony” – dodaje aktorka.

Ostatecznie cała ekipa była pod wrażeniem metamorfozy Natalie Portman. Mickey Liddell: „Od pierwszych scen było dla nas jasne, że stoi przed nami Jackie Kennedy. Widać było, że Natalie bardzo dużo przeczytała, poświęciła mnóstwo czasu na przygotowania. W jej grze nie było jednej fałszywej nuty”.

Jedne z najbardziej niezapomnianych scen z udziałem Portman to te, w których jej bohaterka jest sama i nie musi się zastanawiać, jak się zaprezentować przed innymi. „Wtedy człowiek nie musi przed nikim niczego grać”, zauważa aktorka. „To stwierdzenie jest szczególnie prawdziwe w przypadku Jackie, która na co dzień musiała odgrywać mnóstwo ról. W tych chwilach samotności, mam nadzieję, możemy dostrzec jej prawdziwą twarz”.

Sama Portman jako ważną wspomina scenę w całości zmyśloną, nieudokumentowaną w źródłach – Jackie słucha w niej piosenki „Camelot” i krąży po Białym Domu, przymierzając kolejne sukienki, przy czym żadna z nich nie pasuje do tego, co Pierwsza Dama chce akurat wyrazić. Bohaterką targają silne emocje, a jednak musi dbać o fasadę, jak stworzyła.

Larraín tak mówi o tej scenie: „Patrzymy na najbardziej stylową kobietę świata, która nie wie, co na siebie założyć, bo nagle nie wie, kim jest. Chcieliśmy pokazać po prostu jak przymierza kolejne sukienki, ale dzięki Natalie powstała piękna, bezdennie smutna metafora kryzysu tożsamości”.

Ponieważ przez większość filmu widzimy twarz Natalie w zbliżeniu, aktorka nawiązała szczególną więź z operatorem Stephanem Fontaine’em, który śledził jej każdy ruch. Na czas zdjęć stali się sobie bliscy jak para tancerzy wykonujących bardzo skomplikowane figury. „Mojej roli na pewno ogromnie pomogła bliska współpraca ze Stephanem” – opowiada Portman. Pablo Larraín tak mówi o współpracy aktorki i operatora: „Natalie ani trochę się nie czuła onieśmielona czy speszona, przez większość czasu miałem wrażenie, że obserwuję parę tancerzy. Albo parę ptaków w locie. Byli nierozłączni, a Natalie dawała tak dużo z siebie, że nie potrzebowaliśmy wielu dubli. Powiedziałbym wręcz, że jedna trzecia filmu została nakręcona bez powtarzania ujęć.”

Larraín poprosił Portman, żeby myślała o każdej scenie jak o oddzielnej całości, bo chciał by można je było montować w dowolnej kolejności. Aktorka przyznaje, że trochę ją to przeraziło, bo zawsze stara się pokazać rozwój swojej postaci, to kim była i kim się stała. Ale z drugiej strony dzięki temu była cały czas czujna i w gotowości do różnej temperatury i tempa gry.

Jaki miała cel oddając się tak mocno i całkowicie swojej roli? Liczyła, że Jackie okaże się współczesną, poruszającą bohaterką, która złapie kontakt z widownią. „Każdy ma swój pomysł na to, kim Jackie była.”, mówi Portman. „Ale mam też głęboką nadzieję, że widzowie zobaczą kogoś, kto nie jest tylko ikoną, ale bardzo ludzką, skomplikowaną wewnętrznie kobietą, która z godnością wyszła z sytuacji niewyobrażalnej dla większości z nas”.

W STYLU JACKIE - MODA WEDŁUG PANI KENNEDY

Jackie Kennedy miała bez wątpienia ogromny wpływ na modę drugiej połowy XX wieku. Doskonały gust wyniosła z domu – jej matka Janet Lee Bouvier była znaną postacią nowojorskiej socjety – oraz z Francji, gdzie jako młoda dziewczyna spędziła pierwszy rok studiów. Estetyka, sztuka, a więc i moda interesowała ją od najmłodszych lat. Po powrocie z Francji wygrała roczny staż w amerykańskim *Vogue*. Wybrano ją spośród tysięcy kandydatek, ale przygoda ze słynnym magazynem mody skończyła się pierwszego dnia pobytu w redakcji – zasugerowano jej, żeby zamiast tracić rok na pracę, wróciła do Waszyngtonu i zajęła się swoją karierą towarzyską. Czyli mówiąc krótko: poszukała męża, co też wprowadziła w czyn. Bo wbrew jej tajemniczemu, skromnemu wizerunkowi była dość rozrywkową, inteligentną i śmiałą młodą damą – miała mnóstwo adoratorów i przyjaciół. Jeden z nich, dziennikarz Charles L. Burnett przedstawił ją młodemu politykowi Johnowi F. Kennedy’emu. Para zaczęła się spotykać, a po wygranych wyborach do Senatu, JFK oświadczył się Jackie. Ich ślub, który odbył się w 1953 roku stał się towarzyskim wydarzeniem sezonu, a uszyta z kilkudziesięciu metrów tafty w kolorze kości słoniowej suknia ślubna panny Bouvier, wywołała sensację. Zarówno Jacqueline, jak i jej mąż szybko zrozumieli, jak ważny jest wizerunek i że obecność obojga w mediach pomaga w karierze politycznej Johna. Jackie coraz częściej się pojawiała w artykułach o najlepiej ubranych kobietach, dotąd zarezerwowanych dla gwiazd, nie dla żon polityków. Wkrótce Amerykanki,

szukające nowego, nowoczesnego, ale jednocześnie eleganckiego stylu, zakochały się w Jackie. Trzydziestoletnia żona kandydata na prezydenta, a następnie Pierwsza Dama uwiodła Amerykanki klasą i szykiem: zawsze nosiła pantofle na niewielkich obcasach, proste sukienki o linii A, spódnice skromnie zakrywające kolano, lecz odsłaniające zgrabne i szczupłe łydki, do tego eleganckie żakiety, najchętniej uszyte w Paryżu lub na wzór paryskich modeli. Złośliwi wypominali Jackie, że wydaje połowę pensji męża na swoje stroje i że zamiast wspierać amerykańskich projektantów, zamawia garderobę we francuskich domach mody: u Chanel, Diora, Givenchy. Pani Kennedy zatrudniła więc amerykańskiego stylistę i kreatora Olega Cassini, który słynął z dobrego gustu oraz romansu z Grace Kelly. To właśnie on stoi za jednymi z najbardziej znanych strojów Jackie – jak choćby różowa suknia wieczorowa bez ramiączek, wówczas odważna i nowoczesna, czy piękne płaszcze z wełny, w jakich często widywano prezydentową. Pierwsza Dama wylansowała też modę na pudełkowe żakiety, toczki, długie wieczorowe rękawiczki oraz pięknie ułożoną, natapirowaną fryzurę, wymyśloną przez fryzjera gwiazd, Kennetha Battelle (czesał także Marilyn Monroe...). Do historii przejdzie przepiękny, uszyty ze sprowadzonej z pracowni Chanel, różowy kostium i pasujący do niego toczek, w którym Jackie odwiedziła w 22 grudnia 1963 z mężem miasto Dallas w Teksasie. Jackie miała na sobie ten strój w momencie zamachu. Nie zmieniła go nawet wiele godzin po tragicznych wydarzeniach. Przez kolejne dekady przeleżał on w specjalnym archiwum i na mocy decyzji rodziny będzie mógł być wystawiony publicznie dopiero w... XXII wieku!

Po wyprowadzce z Białego Domu, styl Jackie stał się nieco skromniejszy, lecz nie mniej elegancki. Była Pierwsza Dama wylansowała trend na noszenie wielkich okularów przeciwsłonecznych, wąskich spodni, wiązania jedwabnych szalików na głowie. Zawsze szczupła i wyprostowana, także dzięki pobieranym w dzieciństwie lekcjom konnej jazdy, Jacqueline Kennedy – a po drugim mężu Onassis – aż do swojej śmierci w 1994 roku była żywą ikoną mody. Po jej śmierci część strojów trafiła do zbiorów John F. Kennedy Library and Museum. W 2001 roku muzeum Metropolitan w Nowym Jorku zaprezentowało wystawę „Jacqueline Kennedy: The White House Years”, na której można było podziwiać stroje noszone przez Jackie podczas prezydentury jej męża.

TWÓRCY

Pablo Larraín – reżyser

Pablo Larraín jest jednym z najciekawszych i najbardziej uznanych chilijskich reżyserów. Urodził się w 1976 roku w Santiago. Jest jednym z założycieli kooperatywy twórców filmowych Fabula, która realizuje filmy, seriale i reklamy, a także świadczy usługi serwisowe. Już jego pierwszy film „Fuga” (2006) odbił się szerokim echem. Drugi „Tony Manero” (2008) podbił serca widzów i krytyków, którzy po raz pierwszy obejrżeli go w sekcji Quinzaine des Realisateurs na festiwalu w Cannes. Od tej pory każdy kolejny film Larraína był pokazywany na dużym festiwalu: „Post Mortem” (2010) walczyło o Złotego Lwa w Wenecji, „Nie” (2012) zwyciężyło w Quinzaine des Realisateurs, a głośny „Klub” (2015) otrzymał Srebrnego Niedźwiedzia w Berlinie. Najnowszy film reżysera „Neruda” (2016) z Gabrielem Garcia Bernalem, był pokazywany w Konkursie Głównym w Cannes i rywalizował o Złotą Palmę.

Noah Oppenheim – scenarzysta

Jest scenarzystą i producentem telewizyjnym. Ukończył prestiżowy uniwersytet Harvarda, a następnie poświęcił się pisaniu. Pracował w stacji NBC, gdzie produkował słynny „Today Show”. Jest współautorem książki „The Intellectual Devotional: American History”, która trafiła na listę bestsellerów „The New York Times”. Napisał scenariusz do młodzieżowych hitów „Więzień labiryntu” (2014) oraz „Wierna” (2016) z serii „Niezgodna”. Za scenariusz do „Jackie” dostał nagrodę na festiwalu filmowym w Wenecji.

Madeleine Fontaine – kostiumografka

Jest niezwykle wszechstronną projektantką kostiumów, która stoi między innymi za wizerunkiem „Amelii” (2001), granej przez Audrey Tautou. Pracowała też przy takich filmach jak „Bardzo długie zaręczyny” (2004), „Serafina” (2008), „Kurczak ze śliwkami” (2011), „Yves Saint Laurent” (2014) oraz serialu „Wersal” (2015).

AKTORZY

Natalie Portman – JACQUELINE „JACKIE” KENNEDY

Jest jedną z najpopularniejszych aktorek na świecie. Urodziła się w 1981 roku w Izraelu. Pierwszą dużą i bez wątpienia kultową rolę była ta w „Leonie Zawodowcu” (1994). Gdy pięć lat później Portman zagrała w „Gwiezdnym wojnach: Część I – Mroczne widmo” 1999 była już uznaną aktorką. Jest niezwykle wszechstronna: pojawiła się zarówno w mrocznym „V jak Vendetta” (2005), nastrojowej „Jagodowej miłości” (2006), niezależnym „Powrocie do Garden State” (2004), komedii „Miłość i inne komplikacje” (2009), mrocznym dramacie psychologicznym „Czarny łabędź” (2010), autorskim „Rycerzu Kielichów” (2015), czy w filmie fantasy „Thor” (2011). W sumie wystąpiła w ponad dwudziestu filmach, ma na koncie Oscara oraz nominację do tej nagrody, Złotego Globa oraz liczne wyróżnienia od fanów i krytyków filmowych.

Portman jest też reżyserką: w 2015 wyreżyserowała adaptację powieści Amosa Oza „O miłości i mroku” ze zdjęciami polskiego operatora, Sławomira Idziaka.

Peter Sarsgaard – ROBERT „BOBBY” KENNEDY

Urodzony w 1971 w stanie Illinois jest jednocześnie aktorem i producentem. Z Natalie Portman – swoją filmową szwagierką - spotkał się już na planie „Powrotu do Garden State” (2004). Zachwycił rolą w „Jarhead – żołnierz piechoty morskiej” (2005), za którą dostał nominację do Złotego Globa. Znany jest też z ról w serialu „Dochodzenie” (2013), „Pakt z diabłem” (2015) czy „Siedmiu wspaniałych” (2016).

Greta Gerwig – PAMELA TURNURE

Jest jedną z najbardziej pożądanых aktorek amerykańskiego kina niezależnego i coraz odważniej flirtuje z mainstreamem. Świat ją pokochał dzięki filmowi „Frances Ha” (2012), wcześniej była znakomita w „Pannicach w opałach” (2011) oraz produkcjach z nurtu mumblecore „Hanna wchodzi po schodach” (2007) i „LOL” (2006).

Billy Crudup – DZIENNIKARZ

Urodził się w 1968 roku w stanie Nowy Jork. Na początku kariery zagrał w słynnych „Uśpionych” (1996), dzięki czemu uznawano go za jednego z najbardziej obiecujących młodych aktorów. Nadzieje spełnił rolami w „U progu sławy” (2000), „Watchmen: Strażnicy” (2009), „Wrogowie publiczni” (2009), „Jedź, módl, kochaj” (2010), „Spotlight” (2015). Jest znany z tego, że bardzo uważnie wybiera role i ukrywa życie prywatne przed mediami. W najbliższym czasie obejrzymy go w kontynuacji słynnej serii Ridley’a Scotta „Obcy” czyli „Obcy: Przymierze” (2017).

John Hurt – KSIĄDZ

Brytyjski aktor, urodzony w 1940 roku. Znany z wszechstronnych ról, głównie drugoplanowych choćby w „Szpiegu” (2011), „Harry Potter i Insygnia Śmierci: Część I i II” (2010, 2011), „Melancholia” (2011), „The Limits of Control” (2009), „V jak Vendetta” (2009), „Dogville” (2003), „Rob Roy” (1995), „Obcy” (1980). Ma na koncie nominację do Oscara za główną rolę w filmie „Człowiek słoń” (1980) oraz za drugoplanową w „Midnight Express” (1978), z którą zdobył Złotego Globa. W 2012 roku dostał nagrodę BAFTA za „wkład w rozwój brytyjskiej kinematografii.